

РЕШЕНИЕ

№ 7254

гр. София, 03.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска
Ванина Колева**

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **10496** по описа за **2021** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], Е.:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор А. М. Х., против Решение от 22.03.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 12246/2020 г. от СРС, НО – 6-ти състав.

С оспореното решение е потвърдено изцяло Наказателно постановление /НП/ № Р-10-420/19.08.2020 г., издадено от зам.-председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, с което на касатора за нарушение на чл. 100б, ал.8, изречение първо, предложение второ, хипотеза втора от Закона за публичното предлагане на ценни книжа /ЗППЦК/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“, в размер на 2 000 лв., на основание чл.222, ал.1, предл. второ от ЗППЦК.

В жалбата се твърди, че въззивното решение е неправилно и необосновано, постановено в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Нарушен е чл. 100б, ал.8 ЗППЦК, тъй като задълженията по този законов текст са кумулативно дадени, а не алтернативно, както е приел съдът. Така за едно и също нарушение са налагат две наказания. Релевира се довод за приложението на чл.28 ЗАНН. Не се претендират разноски.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк. Г. оспорва жалбата като

неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка съдът съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Приетата от районния съд е фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, както и показанията на разпитания актосъставител Детелинка А.. От фактическа страна СРС е приел за установено, че [фирма] е емитент на ценни книжа, вписан под № РГ-05-1549 в регистъра на публичните дружества и други емитенти на ценни книжа по чл. 30, ал. 1, т. 3 от Закона за Комисията за финансов надзор. С решение № 782-Е/23.12.2011 г. на КФН, е потвърден проспект за допускане до търговия на регулиран пазар на емисия облигации в размер на 30 000 000 лв., разпределени в 30 000 броя обикновени, поименни, безналични, лихвоносни, свободно прехвърляеми, неконвертируеми, необезпечени облигации с фиксирана лихва, с номинална стойност 1000 лв. всяка, издадени от [фирма]. Със същото решение емисията облигации е вписана в регистъра по чл. 30, ал. 1, т. 3 от Закона за комисията за финансов надзор, като акционерното дружество е вписано в регистъра като емитент. След направената проверка е установено, че в КФН няма данни дружеството да е сключвало договор с довереник на облигационерите по издадената емисия необезпечени акции. От проспекта за публично предлагане на ценни книжа на [фирма] е видно, че емитентът е поел задължение да спазва финансови показатели на консолидирана база, поради което е следвало да представи на регулиран пазар, където се търгуват облигациите отчета по чл. 100б, ал. 8, изречение първо, предложение първо, хипотеза втора от Закона за публичното предлагане на ценни книжа за четвъртото тримесечие на 2019 г., в законоустановения срок от 60 дни от края на тримесечието, а именно до 02 март 2020 г. След извършена проверка на партидата на дружеството се установява, че отчетът по чл.100б., ал.8, изречение първо, хипотеза втора от ЗППЦК за четвъртото тримесечие на 2019 г. е представен на 04.03.2020 г., т.е. след законоустановения срок. На 27.05.2020 г. е съставен АУАН № Р- 06-411 за нарушение на чл.100б, ал.8,изречение първо, предложение второ, хипотеза втора от ЗППЦК. Въз основа на АУАН на 19.08.2020 г. е постановено оспореното НП.

При тази фактическа обстановка районният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора.

Този извод е правилен.

Събраните по делото доказателства установяват по несъмнен начин, че дружеството е извършило нарушение на чл. 100б, ал. 8, изречение първо, предложение второ, хипотеза втора от ЗППЦК. По силата на тази разпоредба касаторът е бил длъжен да представи в КФН в 60-дневен срок от края на четвъртото тримесечие /т.е. до 02.03.2020 г./ отчет за спазване на задълженията на емитента към облигационерите съгласно условията на емисията, включително за спазването на определените финансови показатели. Този срок не е спазен, поради което е осъществен състава на посоченото в НП административно нарушение.

Неоснователно е оплакването за нарушение на материалния закон. Този си довод касаторът обосновава с тезата, че чл.100б1 ал.8 ЗППЦК визира не два отделни състава на административно нарушение, а само един. Законът вменява на емитента две отделни задължения. На първо място емитентът е длъжен да представи на регулирания пазар, където се търгуват облигациите тримесечен отчет за спазване на условията по облигационния заем в определен срок, който е различен в зависимост от това дали емитентът е поел ангажимент да спазва финансови показатели на индивидуална или на консолидирана база. На второ място емитентът е длъжен да представи такъв отчет и в КФН. Представянето на отчета е към два различни адресата, като представянето на всеки от тях има различна цел – отчетът се представя в Комисията за финансов надзор за надзорни цели, а на регулирания пазар - с оглед на гарантиране на правото на информация на инвеститорите във финансови инструменти.

По отношение на приложението на чл.28 ЗАНН въззивният съд е изложил подробни и убедителни мотиви, които настоящата инстанция споделя напълно и не намира за необходимо да преповтаря.

Наказателното постановление и АУАН са издадени в срок от надлежен орган, в предвидената от закона форма, подписани са съгласно изискванията на закона, дадена е възможност за възражения на нарушителя и съдържат реквизитите, посочени в чл. 42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН. Правната квалификация на нарушението е определена правилно от административнонаказващия орган. Наложено наказание е съобразено с определения от закона размер.

Тъй като настоящата инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд, то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с чл.144 АПК съдът дължи произнасяне по претенцията на ответника за присъждане на разноски. Ответникът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страната от правото да иска изменение на решението в частта на разноските.

При този изход на спора и въз основа на направеното искане и на основание чл.63, ал.3 ЗАНН на ответника следва да се присъдят разноски за настоящата инстанция - юрисконсултско възнаграждение. Съобразно изискванията на чл.63, ал.5 от ЗАНН същото следва да се определи по реда на чл.37 от Закона за правната помощ, във вр. чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК във връзка чл.63, ал.1 ЗАНН Административен съд София-град,Х.-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 22.03.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 12 246/2020 г. от СРС, НО – 6-ти състав.

ОСЪЖДА на [фирма], Е.:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], да заплати на Комисията за финансов надзор разноски юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :